

De weerhaan van het kasteel.

<https://hdl.handle.net/1874/355376>

22

(1)

De Weérhaan van het Kasteel.

Hoeveel discipelen des Heeren maken zich het leven treurig, en berooven zich van de liefelijke blijdschap die de Geest der aanneming tot kinderen schenkt, door de droevige gewoonte van zich meer bezig te houden met hunne eigene zwakheden, en de overblijfsels des bederfs die in hen zijn, dan met de magt, de volheid en de heerlijkheid van Jezus, met Wien zij vereenigd zijn, en van Wien zij, dagelijks en in alle omstandigheden, de kracht en de heiligheid, die zij verlangen, kunnen en moeten bekomen.

Zij bezitten het geloof. Zij hebben afgezien van het oprigten eener eigene gerechtigheid voor God, zij geven de gerechtigheid van Christus de cere en zien in opregtheid alleen op Hem en op Zijne offerande, als de oorzaak der vergeving hunner zonden en van hunne toelating in Gods tegenwoordigheid. Vraagt men hun: » Zoudt gij voor den Eeuwigen kunnen bestaan, wanneer er geen Verlosser was? » dan antwoorden zij terstond, en met een toon van diepen ootmoed: » Neen voorzeker, daar is voor ons slechts toorn en vervloeking buiten den barmhartigen en almachtigen Zoon van God: op Hem alleen is onze hope; Hij weet het, en wij hebben geen ander uitzigt dan op dat bloed, dat voor ons betere dingen spreekt dan het bloed van Abel. » —

Maar vraagt men hun vervolgens, of zij gelukkig zijn, of zij zich verheugen in dit dierbaar geloof dat God hun geschonken heeft, en of zij in de gemeenschap met hunnen Zaligmaker den volkomenen vrede en levendige hope deelachtig zijn, die Zijn Geest uitstort in de zielen van Jezus vrienden; — terstond zijn zij treurig en neerslagtig; zij zuchten en kunnen alleen hunne droefheid uitdrukken, dat zij die volmaakte en heerlijke vreugde, daar de Apostelen in hunne brieven van spreken, en die eenige bevoorregte Christenen waarlijk, en in overvloed, schijnen te bezitten, nauwelijks meer dan bij naam, kennen.

Deze zielsgesteldheid is een groot kwaad: en de vrijgemaakte kinderen Gods, die haar in hunne broederen ontdekken, kunnen niet genoeg geduld en teederheid gebruiken om haar te lenigen, en niet genoeg hartelijke en vrijmoedige getrouwheid, ten opzichte der genadeleer, om den wortel van dat kwaad uit te roeijen, hetgeen *altijd* een gebrek aan geloof is, helaas! een overblijfsel van ongeloof, van vijandschap tegen de barmhartigheid Gods. Ik zal een gesprek verhalen, dat ik, betrekkelijk dit onderwerp, eens hield met eene ziel door die krankheid aangedaan, en aan wie de Heere te zien gaf, dat zij waarlijk aan de liefde Gods jegens haar had getwijfeld, omdat zij hare oogen op zichzelf gevestigd hield, in plaats van die met ver-

trouwen op te heffen tot den leidsman en vol-eindiger des geloofs.

Een vreemdeling kwam mij bezoeken met het verlangen om van den dienaar des Heeren eenige woorden van vertroosting te ontvangen. Hij zeide mij dat hij, sedert meer dan een jaar, voornemens was geweest zich met mij te onderhouden, maar dat zijne gevorderde jaren en de lange weg hem tot hiertoe verhinderd hadden daartoe te geraken. Hij betuigde mij zijne levendige belangstelling in de dingen die boven zijn, welke hij eerst sinds twee jaren had leeren kennen, daar hij, zoo als hij met ontroering zeide, negen en zestig jaren had doorgebracht in onkunde en ijdelheid. Maar, voegde hij er bij, met een waarlijk hemelschen glimlach, de arbeider, dien de heer des huizes op de markt huurde ter elfder ure, bekwam een penning van geene mindere waarde, dan dien zijner mede-arbeiders; en indien de Heere, uit Zijne grootmagtige en louter genadige hand mij dat dierbaar pand Zijner oneindige liefde schenkt, zoo zal ik niet minder hebben dan al Zijne geliefden, dewijl ik Hem bezitten zal, Hem zelve en Zijn leven, dat geen tong kan uitspreken.

De toon, waarmede de vreemdeling deze woorden sprak, was bijzonder innemend. Daar was in zijne uitspraak en manier iets eenvoudigs en verhevens, en te gelijker tijd eene levendigheid

van gevoel, door den ernst zijner jaren op de aandoenlijkste wijze getemperd. Maar het was mij gemakkelijk te bemerken, dat zijne ziel niet in de volle vrijheid van een kind Gods stond, en dat er nog *verzuchting* overbleef in het hart van dien man, hoewel hij vernieuwd was door den Geest der vrijmaking.

Ik deed het hem opmerken; en hij beleed mij, dat, hoeveel duizende blijken hij had van Gods oneindige genade jegens hem, en hoezeer hij zijn ware leven maar berekende van den tijd af dat de welbeminte Zoon van God zich aan zijne ziel had doen kennen; hij echter niet volkomen gelukkig was, en geen dag doorleefde zonder dat hij diep bedroefd was over zijn bederf en hardheid des harten; zoo zelfs, dat hij zichzelve somtijds vroeg of hij waarlijk een kind Gods was, dan of hij misschien tot hen behoorde die de Heilige Geest afteekent in het begin van het zesde hoofdstuk van den brief aan de Hebreëen.

Voedt gij twijfelingen, vroeg ik hem, over de waarheid van den Bijbel? Zijt gij niet verzekerd dat hij het woord is van God-zelfen?

De Vreemdeling. De afschuwelijke VOLTAIRE en de bedriegelijke ROUSSEAU deden mij meer dan eene halve eeuw daaraan twijfelen; en hunne onreine en schandelijke leugens verhieven zich, al te lang, tusschen mijne deerniswaardige ziel en den glans van de zon der gerechtigheid. Maar,

o wonder, de onverwinnelijke arm des Heeren heeft mij vrij gemaakt! — Ja, de steen, die op mijne borst drukte, is weggenomen en van mij afgewenteld; de schel is van mijne oogen gevallen, en de huichelarij mijns harten beschaamd. De Heer heeft tot mij gezegd: Ik ben het die in het boek der waarheid tot u spreek; en de waarheid heeft geschenen tot in het binnenste mijns harten. Jezus, de liefderijke, nederige en zachtmoedige Messias, dien ik, zijn schepsel, had afgewezen, gelijk een razende het geneesmiddel verwerpt, dat zijn leven zal bewaren; Jezus is tot mijn hart genaderd, en ik heb van dien dag af geweten wat het is, een blik van hoop ten hemel op te heffen, daar een Vader te zoeken, en Hem met den Vadernaam te noemen. Ja, ik ben thans *Christen*, terwijl ik geheel mijn leven een afschuwelijk vijand van Gods openbaring was, en ik geloof dat de Heer gesproken heeft en nog spreekt in deze bladen, die ik niet open sla zonder eene ontroering te gevoelen, die niet van deze wereld is, en een brandende dorst naar dat levendmakend water, dat springt uit de geeselijke steenrots die Christus is.

De Predikant. Gij hebt alzoo in die getrouwe getuigenis Gods gezien wat verzekering Hij u van zijne liefde geeft, en met wat vaderlijke zorg zijne onveranderlijke genade u ten einde toe zal omringen; want ook tot u, wien het gegeven is

in opregtheid in den Zoon van God te gelooven, en al uwe verwachting te mogen stellen op de gerechtigheid Gods die geopenbaard is in Jezus, ook tot u, *geloovige*, zijn al de verklaringen gericht van vergeving, van verzoening, van versterking en van volkomenen en onverstoorbaren vrede, die de heldere bladen van het Evangelie der genade bedekken. Mij dunkt dat gij u in dit opzigt meer dan rijk moet gevoelen; en dat, dewijl God u zijnen Zoon heeft doen kennen, dewijl uwe ziel zich aan Jezus hecht als aan Hem, die uit den schoot des Vaders is nedergedaald, en die door zijn offer zijne geliefde kinderen heeft vrijgekocht, gij, met een welgegronde blijdschap, de voorsmaak genieten moogt van die volheid, welke in de woningen Gods bewaard is voor de zielen, die Hij in Jezus, hun oudsten Broeder, heeft liefgehad.

De Vreemdeling. Ik geloof wel dat dit alzoo behoorde te zijn, want het is door genade, door genade, en door genade alleen, dat de vergeving en de zaligheid aan zondaars wordt geschonken. Wat had ik in mijzelven, dan boosheid, bevektheid en opstand tegen den Heere! En echter ik geloof in Hem; ja ik ken Hem in mijn hart, en ik gevoel dat het mij gemakkelijker zou zijn te sterven, dan optehouden Hem te kennen. Ik heb Hem niet gezocht, Hem niet eerst gekend. Hij zelf heeft in mijn hart plaats ge-

nomen; en dewijl Hij zegt, dat de mensch, in wien Hij woont door het geloof, het leven, het eeuwige leven, heeft, en dat het welbehagen Gods op hem rust, dat hij geen gebrek heeft, en dat de weldadigheid en de genade hem al zijne levensdagen zullen verzellen, zoo gevoel ik dat er in mij volkomen vertrouwen, volkomene vreugde en volkomene vrede behoorde te zijn; en dat, opgewekt als ik ben met Christus, den Vorst des levens, door het geloof dat ik heb ontvangen, ik ook dat geestelijk leven krachtig behoorde te bezitten, en altijd eenen geopenden en gelukkigen toegang behoorde te hebben tot den troon dier genade, die mij voorzeker toekomt, omdat ik voorzeker ontvangen heb mij op den Heere Jezus te verlaten. Maar het is niet alzoo. Neen, ik ben niet altijd opgebeurd; en al te dikwijls, ach! in plaats van den Vader te danken voor de groote liefde die Hij ons in Jezus betoond heeft, beklag ik mij, ben ik onvergenoegd, en ontvlugt God, als een weerspannig kind dat de straffe vreest.

De Predikant. Ik denk met dit al, dat al de dagen van uwe Christelijke loopbaan zoo beneveld niet zijn, en dat somtijds de zon der genade van onzen lieven Zaligmaker met een helderen glans in uwe ziel schijnt. Hebt gij geene oogenblikken van opregte en geruste vereeniging met den Heer, en is de geest der

aanneming tot kinderen nooit in uw hart uitgestort, u vergewissende dat God u lief heeft, met geheel zijn hart en met geheel zijne ziel, zoo als Hij zich verwaardigt te spreken?

De Vreemdeling. Ja, ik ken dergelijke oogenblikken, maar wat zijn zij kort en zeldzaam op mijnen weg!

De Predikant. Herinner u en zeg mij, wat de vaste grond is van den vrede, het vertrouwen en de vreugd die gij dan geniet, al is het als in het voorbijgaan?

De Vreemdeling. Ach! Wat andere bron van vrede en vreugde zou zich voor mijne ziel openen, in de tegenwoordigheid van God, den Heiligen der Heiligen, dan zijne oneindige goedheid, dan zijne genade, dan zijne teedere en onuitputtelijke langmoedigheid jegens een ellendig zondaar, als ik ben! Wanneer ik eenige oogenblikken ingeleid word in het licht van des Heeren aanschijn, en in de genietingen van zijn heerlijk heiligdom, zoo is het zeker niet omdat God in mij iets ziet, dat zijne deernis opwekt; maar het is alleen omdat de Heer op mij, zijn zeer onwaardig kind, een oog van goedheid en weldadigheid nederslaat.

De Predikant. Maar waarom keeren uwe onwaardigheid, uwe bevektheid en diepe ellende den blik van genade niet van u af; waarom stuiten zij hem niet en wijzen hem niet terug?

Hoe komt het, dat de duisternis die u omringt, het licht van Gods aanschijn tot u laat genaken?

De Vreemdeling. Ach, wat zou er van het kind van God worden, indien zijn bederf magtiger was dan de getrouwheid der genade van Christus? Hoe zou het met mijne ziel staan, indien in haar noch bevelktheid, noch weerspannigheid, moest gevonden worden, om het mogelijk te maken dat de gemeenschap van Gods Geest zich aan haar gevoelen deed! Ach! Heb ik in de eerste dagen van mijne ontwaking, of liever van mijne opstandig uit een graf vol verrotting, geloofd, dat God heiligheid eischte eer Hij vreugde kon schenken, ik heb die dwaling afgelegd: en wanneer de blik mijns Vaders op mij nederdaalt, dan roep ik met innige overtuiging: Wat genade, wat liefde van mijnen God!

De Predikant. Zonder twijfel; maar wij zijn wel te beklagen dat die genade niet onveranderlijk is!

De Vreemdeling. Wat zegt gij, Mijnheer! De genade Gods veranderlijk! De barmhartigheid des Heeren wisselbaar en ongetrouw! Hebt gij ernstig gesproken?

De Predikant. Ik vat u op uwe woorden; want gij zegt mij, in de tegenwoordigheid Gods, die, naar zijn woord, let op ons gesprek, dat de genade en de verzekering, die hij zijne kinderen geeft, niet terug gehouden of afgekeerd wordt door het bederf dat zich nog in den

Christen bevindt, en dat alzoo de Heer niet wacht met zegen te schenken tot dat de ziel dien heeft uitgelokt door hare heiligheid, maar dat hij altijd zegent in zijne barmhartigheid. Gij zegt dit, en gij beklagt u over de zeldzaamheid dier hemelsche lichtstralen, als ik het zoo mag uitdrukken, over het klein getal van die getuigenissen van liefde en van belangstelling zelfs, die God u schenkt, Wat moet ik dan uit uwe eigene verklaring besluiten, zoo het niet is, dat, daar uw toestand, altijd dezelfde, geen verhindering is voor de eeuwige genade, die genade als bij tusschenpozingen moet werken, en dat de stralen der levenszon door menigvuldige verduisteringen worden teruggehouden.

De Vreemdeling. Neen, Mijnheer, dat zal ik niet toegeven. De Heer verandert niet, noch is wisselbaar in zijne liefde. Christus, staat er geschreven, is heden dezelfde, en gisteren, en in der eeuwigheid. Het is dus niet in God, dat die tusschenpozingen zijn van liefde en verlossing; zij zijn alleen in mij, ellendigen! en ik zie wel, dat er een verborgen gebrek in mijn geloof moet zijn, daar ik, gelijk ik er zeker van ben, geplaatst onder de verlichting der liefde Gods in Jezus, echter daarvan zoo weinig invloed gevoel. En ik bid u, Mijnheer, met uwe liefderijke dienst mijne ziel te hulp te komen; want wanneer ik mijn gebrek ken, zal ik ook zeker

het geneesmiddel leeren kennen. God zal het een wel bij het andere willen voegen. Spreek dan, en spaar mij niet; want ik ben hier gekomen om een gids te vinden in dit onzekere licht, waarbij ik wankelend voorttreed.

De Predikant. Waarom wilt gij u door uw gezigt laten leiden? Waarom sluit gij de oogen niet, om bij uitsluiting de stem van Christus te volgen, die u voorzeker niet van den weg zal helpen?

De Vreemdeling. Door het gezigt? zegt gij: hoe dat, bid ik u? Wanneer heb ik mij aan zulk eene verkeerdheid schuldig gemaakt?

De Predikant. In uw geheel doorgaandsch Christelijk leven, meen ik: en ik zal trachten het u aan te toonen. Onze goede en liefderijke Vader heeft ons door zijnen Zoon, uit zijnen naam tot ons gekomen, gezegd, dat wij, aan wien Hij Jezus heeft doen kennen, het eeuwige leven hebben. Hij heeft ons zijne belofte bij eedzweeringe bevestigd, opdat er een einde zoude zijn aan alle tegensprekinge zijner barmhartigheid door ons ongelooft. Dit is alzoo een stellig beslist punt, bewezen en aan onze ziel bevatbaar gemaakt door een onwraakbaar getuigenis, vaster dan de rotsen der bergen, want het zal nimmer voorbijgaan. Het is klaar voor ons, die de toevlugt hebben om in Jezus de hoop vast te houden die ons voor oogen is gesteld, dat wij

kinderen zijn, erfgenamen Gods, medeërfgnamen van Christus, en dat de onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, welke ons deel is, ons bereid is en krachtig bewaard wordt door de onveranderlijke trouwe Gods; in diervoege dat niets ons die uitstekende genade kan rooven, of ons scheiden van de liefde Gods die in Christus is. Die genade bevat al de dingen, die tot het leven behooren, zonder dat de geringste bijzonderheid is vergeten. Versterking des geloofs; meer overvloedige openbaring van de gifte Gods in Jezus; betooning van het leven des Zaligmakers in ons door de kracht des Heiligen Geestes; dagelijksch en toenemend afleggen van den ouden, door het aandoen van den nieuwen mensch; ijver tot het gebed, het waken, het volharden in den strijd tegen de verzoeking; lijdzaamheid in de beproeving, en zekere verwachting van de zalige toekomst des Heeren; en dat alles in de onveranderlijke genade Gods, die zekerlijk in den vrijgekochten het werk volmaakt van de Rots onzer hope: dat zijn de heilgoederen die God verklaart in volheid te zullen geven aan hun, voor wien Hij zijnen Zoon niet gespaard heeft. God is waarheid; zijn woord is bestendig en vast; het wordt vervuld; het blijft en werkt, of de mensch er in toestemmen of niet, of hij het gevoele dan of hij het wantrouwe: de raad des Heeren zal bestaan,

en het is even onmogelijk dat zijn kind niet geliefd, bewaard, geleid, gezegend, verlost, geheiligd en verheerlijkt zou worden, als het onmogelijk is dat Jezus zou ophouden de onuitputtelijke schat te zijn der onbegrijpelijke rijkdommen Gods in zijne uitverkorenen. Onderstellen, dat in een, ja, in maar een der leden van het ligchaam van Christus, de kracht des hemelschen levens zich niet ontwikkelt, en dat God het alzoo buiten de gemeenschap laat des Heiligen Geestes, en verstoken van het genot der Goddelijke natuur, is eene tegenstrijdigheid, een gebrek, invoeren in de uitdeeling der genade, en aannemen dat de gunst van God in sommige gevallen meer of minder vrij, vrijmachtig en genadig is, in gebreke blijft en ophoudt te zijn wat zij is: en dat alzoo een der schapen van den goeden Herder regt heeft zich te beklagen over het gure weder, omdat zijn Heer hem eene genoegzame vacht ter dekking heeft onthouden.

De Vreemdeling. God bewaar mij, dat ooit zulk eene onderstelling in mij is opgekomen! De enkele gedachte aan zulk eene oordeelvelling schijnt mij toe eene soort van Godslastering te zijn.

De Predikant. Dit is intusschen de redeneering, die uw hart gehouden heeft, buiten uw geloof om, als ik het zoo noemen mag. Want,

om mijn betoog te vervolgen, daar de stellige verklaringen Gods zoodanig zijn, moet de mensch, van het oogenblik af dat hij zekerheid verkrijgt het regt te hebben zich die toe te eigenen, daarvan door het geloof en voor zichzelf den geheelen inhoud aangrijpen en verwezenlijken, hoe die inhoud ook zij, en hoe overheerlijk rijk hij zich voordoe; hoe groot de onevenredigheid ook moge wezen, die hij opmerkt tusschen den zegen en hem die den zegen ontvangt. Hier kan het geloof niet bestaan in eene berusting des verstands, gegrond op eenige opgemerkte betrekking tusschen de gift, en hem die de gift ontvangt: integendeel, hoe meer de tegenstelling zich vertoont, dat is te zeggen: hoe meer de liefde, de welwillendheid en teedere zorgen Gods onverdiend voorkomen, zoo veel te meer moet ook het *geloof* geoefend worden, dat het vertrouwen is in hetgeen God heeft gezegd, en de vasthouding aan zijne beloften. De vraag moet nooit zijn: Heb ik voor mij zelve grond om zulk eenen zegen te verwachten? — Maar wel: Heeft God gezegd, dat die zegen voorzeker aan den met Hem verzoenden zondaar zal toebehooren? Hier moet het geloof zich dan slechts met eene zaak bezig houden, namelijk zich te verzekeren, dat God de belofte gedaan heeft. — Wanneer het zeker is dat de Heere tot eene aardse lamp gezegd heeft: Ik, de Almagtige, zal u tot eene

Zon maken. — zoo behoort de lamp zich terstond in hare kleine vlam te verheugen, en zich te beroemen in den Heere over den oneindigen glans dien zij eens zekerlijk zal hebben. — Ben ik dan zeker dat ik Christus toebehoor? — Daar God gezegd heeft dat de Christen geheiligd zal worden in deze wereld door Zijnen Geest, en dat hij gelijk gemaakt zal worden aan Christus in den hemel; zoo sidder ik, Christen, kleine en zwakke lamp, van vreugde reeds ontstoken te zijn, en ik beroeme mij tegen de duisterheden der wereld, zeggende: Ik zal schitteren van licht en schoonheid, wanneer de Heere Jezus zal verschijnen; want de mond des Eenwigen heeft het gesproken.

De Vreemdeling. Ja, maar wanneer ik dat licht niet in mij zie, en integendeel, de duisternis zich om mijne flauwe vlam schijnt te verdikken, welke zekerheid zal ik hebben, dat een zoo heerlijke glans mijn deel zal zijn?

De Predikant. o Kleingeloovige! Zou uwe ontrouw en ongeloof de getrouwheid van Gods besluit vernietigen? Hoe! Mogt Abraham twifelen of de Christus eens uit zijn zaad zoude voortkomen, toen hij Isaac op het hout des altaars bond, en zijne hand uitstreckte naar het zwaard, dat den erfgenaam der belofte zoude dooden? — En gij, die van God de openbaring van Jezus ontvangen hebt, en die in uwe ziel u

toebetrouwt aan dien Messias, aan dien gezalfde des Heeren, gij zoudt mogen twijfelen of het goud en de edelgesteenten in de schatkist bevat zijn, omdat God u haar ongeopend heeft gegeven, of liever, omdat gij met dit goud het voorwerp uwer begeerte niet hebt gekocht? Maar wanneer God tot u zegt: Gij hebt in mij het leven, want ik heb het u in Jezus gegeven; zult gij dan den Heer antwoorden: Gij zegt het, maar ik gevoel het niet; hoe zou ik het dan gelooven? — Ziet gij niet, welke misgreep uwe zwakheid doet, wanneer zij de gewaarwording des levens voor de zekerheid der gift stelt. Zal de maag verwarmd worden door den drank, dien de mond weigert te ontvangen? Zal het leven Gods de ziel versterken die het door twijfeling van zich afstoot; en zal de belofte blijdschap en hoop in het hart storten, dat zich niet verzekerd heeft in die belofte begrepen te zijn? Hoe toch wordt eene belofte anders ontvangen dan door het geloof, het vertrouwen des harten? Dat de Christen dan handele als het kind; dat hij zijn Vader geloove op zijn woord, en dat hij alzo eerst aangrijpe, dan in zich gevoele den vasten grond van hetgene hij hoopt, gelijk hij het bewijs heeft der dingen die hij niet ziet.

De Vreemdeling. Dat is te zeggen dat, omdat ik Christus toebehoore, waaraan ik niet twijfelen kan, want mijn geheele hart rust in Hem

en Zijne oneindige offerande, ik mijzelven moet verheugen, ja mij in God beroemen over het dadelijk bezit van een goed, waarvan ik geen de minste nitwendige blijken zie?

De Predikant. En wat is het geloof toch anders? Ziet gij in uzelfen de blijken der opstanding van uw ligchaam? Neen voorzeker, en echter neemt gij er de wezentlijkheid zoodanig van aan, dat gij zonder eenigen schrik de ontbinding daarvan ziet naderen, en dat gij met vaste verzekerdheid op den steen die het zal bedekken, doet graveren: *Jezus zal mij van hier doen opstaan.* — Hoe zoudt gij het noemen, wanneer gij, door een nieuwsgierig en dwaas onderzoek, in uw vleesch en beenderen, zoo als zij thans zijn, een redelijk en klaarblijkelijk bewijs poogdet te ontdekken van de vernieuwing des levens in hen, en zelfs van de openbaarwording van een geheel verschillend leven, dan hetgeen hen nu beweegt? Gij zoudt dit werk eene zineloosheid achten, en zoudt daardoor uw geloof aan het woord Gods vernietigen, dat verklaart, dat uw ligchaam onverderfelijk en verheerlijkt zal opstaan.

De Vreemdeling. Vergeef mij, zoo ik mijne meening vasthoudende, u vraag, of de Christen bij het bewustzijn der gemeenschap aan zijnen geliefden Verlosser, niet alle de zalige aandoeeningen die daarin begrepen zijn, in zichzelf

moet vinden? Zijn de vrede en de blijdschap, de hoop en de verwachting des Heeren niet als de glans van het vuur des waren geloofs? Wanneer dan die glans ontbreekt, wat zal de Christen van zichzelf zeggen?

De Predikant. Hetgeen ik zoo even gezegd heb, te weten, dat het geloof, begrijpt gij? dat het geloof, dat is het vertrouwen op de beloften Gods, ontbreekt; en ver van zich te kwellen om dien glans te bekomen waar gij van spreekt, zal hij zich verstandiger bezig houden om het vuur te vinden, dat dien verspreid. Hij zal de oorzaak vaststellen eer hij het uitwerksel verwacht; en wanneer hij met droefheid zich overtuigt dat het uitwerksel in hem vermindert; dat hij traag is geworden in de dienst zijns Heeren; dat hij de lezing van het Woord verwaarloost; dat hij koud en hard is in zijne gebeden; dat hij daden van liefdebetoon heeft afgesneden, of dat hij minder wederstand biedt aan de verzoeking: hij zal daaruit niet besluiten, dat het vuur verkoeld is, of dat het licht minder helder schijnt; maar dat hij, ongeloovige! getwijfeld heeft aan de liefde zijns Verlossers, en opgehouden heeft zich te voeden en te versterken met het krachtig en duurzaam brood der beloften zijns Vaders. De verzwakte Christen zal door den Geest der aanneming tot kinderen tot de kracht zijns

Gods terugkeeren, in plaats van, met tranen van wantrouwen, in de sombere woning der mismoe-digheid af te dalen.

De Vreemdeling. Zou het mogelijk zijn, dat zulk eene verleiding in mijn hart gebleven is? Wat is dan, tot heden, mijn geloof geweest? Hoe! ik heb niet geloofd, en heb mij niet verblijd, dan wanneer ik zag en tastte! o! Was het zoo met mij gesteld, dan begrijp ik waarom mijn leven zoo droevig was! Wat opgeruimdheid, wat kracht, wat volharding op den weg zal men bij den reiziger vinden, die zijnen gids mistrouwt, en nooit voort wil treden, ten zij hij het doel van zijne reis ziet.

De Predikant. Uwe aanmerking komt de mijne voor, die ik wilde maken en aandringen met een verhaal, dat u belangrijk kan zijn, omdat het juist den staat beschrijft, waarin uwe ziel ongelukkiger wijze voor God verkeert heeft. Ik ging met een vriend naar zeker heer, wiens kasteel in het gebergte te midden van bosschen is gelegen. Wij waren slecht met den weg bekend, en de nevels die tusschen de bergen hingen maakten onzen voortgang nog ongewisser. Gelukkig, en door de goedheid Gods, ontmoetten wij een houthakker, die, niettegenstaande zijn slecht voorkomen, ons van groote nuttigheid was door ons op het regte pad te brengen, en ons nauwkeurig aan te wijzen welken weg wij vervolgens

te houden hadden. Mijn vriend, ik weet niet door welk wantrouwen, verbeeldde zich dat die man ons had bedrogen, dat hij ons van het spoor zocht te helpen, misschien ons kwaad wilde doen. Ik, daarentegen, had eene ongestoorde berusting in zijne aanwijzing en besloot die getrouw te volgen. Ik kon dit echter niet, zonder van de zijde mijns vriends tegenstand te ontmoeten, daar hij, bij herhaling, staande hield, dat het onmogelijk was, dat een kronkelig en schier ongangbaar pad, dat wij door een dicht kreupelbosch volgden, zou uitloopen op een prachtige heerenwoning. Echter bleef ik bij mijn besluit, en aan het eind van het boschje, kwamen wij op een openen heuvel van waar wij op eenen afstand, en boven de nevels, de gevelspits zagen van het kasteel dat wij zochten. Alles is wel, riep mijn vriend, ziedaar den weërhaan; wij zijn niet verdwaald. Wij zouden het even min zijn, antwoordde ik, wanneer de mist dien voor ons verborg: de aanwijzing van den gids was meer waard dan het gezicht dier daken, want zij was even waar bij nacht als bij dag. Mijn vriend gevoelde mijn verwijt, en beleed dat hij ongelijk had gehad de goede trouw van den houthakker te verdenken.

De Vreemdeling. Ach! het is niet de goede trouw eens menschen die ik miskend heb, maar die van God zelve, den getrouwen en waarach-

tigen Getnige! Ja; ik belijd het en verootmoedig mij! Ik heb tot heden den weërhaan gezocht, in plaats van met vastheid op het woord van den gids te steunen, die ons van den hemel gezonden is. Ik zie het, ik zie het, ik heb mijn oog op mij zelve, op mijn verstand, op mijn hart en mijne ziel gevestigd, om de getuigenissen Gods te toetsen aan gevoel en aandoening; en ik heb het nooit begrepen dat er geen gevoel of aandoening van den hemel daar is, waar de twijfel, en helaas! het ongeloof woont. Wat ellendig en verhard zondaar was ik! Ik heb de genadegiften en goederen van Jezus boven Jezus zelve gesteld; en wanneer Hij tot mij sprak: Ik heb u liefgehad, ik heb mij voor u overgegeven — dan zuchtte ik, in mij zelve zoekende of dit waar was; niet in zijne vrije genade geloovende en den liefdevollen Zaligmaker met een vertrouwend hart ontvangende, maar twijfelende of het waar was, en overtuigd willende zijn door teekenen en wonderen! Wat duisternissen vervulden nog mijne arme ziel! Ach, hoe heb ik den Heere beleedigd!

De Predikant. Gij waart u zelve tot kwelling. Op de rots en hoog boven de golven verheven, hebt gij van den storm gedroomd; en gelijk de landman, die den sikkel zou willen nemen om een veld te maaijen, waar hij niet gezaaid had, en dan zich zou beklagen, er niet dan doornen

en distelen te vinden, zoo hebt gij ook over een onvruchtbaren grond geweend, zonder op te merken, dat de hand des geloofs er het vruchtbare zaad van de rijke belofte Gods nog niet gestrooid had. Bij dezen eersten misslag hebt gij een' tweeden gevoegd. In plaats van op den naam des Heeren te vertrouwen en op uwen God te steunen, toen gij in de duisternis wandeldet en licht mistet, hebt gij willen voortgaan op den glans van uw eigen vuur, moeite doende om te gevoelen hetgeen Jezus nog niet door Zijnen Geest gewerkt had, en om u te verheugen met eene blijdschap, die Hij niet door Zijn Woord had geschonken.

De Vreemdeling. o! Hoe openen zich mijne oogen, en hoe schouw ik het licht aan van Zijne beloften. Ben ik niet de Zijne? Heeft Hij mij niet gegeven mij naar den naam des Heeren te mogen noemen? Ik zal Hem dan volgen gelijk er geschreven is. Ik zal gelooven, ja ik zal vastelijk gelooven, ook zelfs wanneer Hij Zijn aanschijn voor mij schijnt te verbergen, en wanneer ik zal gevoelen dat mijn hart kwijnt, dan zal ik mij wel wachten te zeggen, dat de vrijmagt Gods ten einde is, of dat Zijne genade heeft gewankeld. Dat Hij mij slechts helpe en mijn hart versterke!

De Predikant. Hij heeft het beloofd. Geloof dan, en verwezenlijk reeds vooraf de vervulling

van zijne rijke barmhartigheid. Christen! overwin in uwen God, zelfs dan wanneer in den strijd de wonden u bedekken, en het bloedverlies uwe krachten doet bezwijken!

De Vreemdeling verliet den dienaar des Heeren met dankzegging aan den goeden God. — MIJN BROEDER, die dit gesprek hebt gelezen, vertrouw u geheel en al aan het getuigenis van uwen hemelschen leidsman; en verontrust u nimmer op uwe reis naar de heerlijke woningen des hemels, ook niet wanneer het pad ruw is, en de nevel der beproeving u omgeeft en het huis uwes Vaders voor uwe oogen verbergt.

Te bekomen bij M. WIJT & ZONEN, à 12½ Cents,
bij wien ook uitgegeven wordt;

1.	Levensgeschiedenis van Peter Lohbeck, derde druk, naar het Hoogduitsch,	15 Ct.
2.	De Welbestede Stuiver, of de Bijbels der arme Negers, tweede druk; naar het Engelsch.	10 "
5.	De Wever uit Welsh, tweede druk; naar het Engelsch.	07½ "
4.	De kleine bewoner van het Auverguésche gebergte; naar het Engelsch, derde druk.	10 "
5.	Armo Sara; of de Indiaansche Vrouw, tweede druk, naar het Engelsch.	07½ "
6.	De Jonge Hutbewoonster, vierde druk; naar het Engelsch.	22½ "
7.	Buitengewone Opwekking onder de kinderen in Elberfeld, tweede druk.	05 "
8.	De Iersche Boer, naar het Engelsch.	10 "
9.	Elizabeth Cunningham; eene ware Geschiedenis, tweede druk.	20 "
10.	Geschiedenis van John Robins, de Matroos.	10 "
11.	Uitbreiding van de Parabel der vijf wijze en vijf dwaze Maagden.	10 "
12.	Het leven van Keloncl Jacob Gardiner.	17½ "
13.	De Stroopers Dochter.	10 "
14.	De Bode met goede tijding.	15 "
15.	Jansje Allan.	15 "
16.	Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid.	07 "
17.	Levensberigt van Amelia Gale.	10 "
18.	Sara Hill, de leerling van de Zondagschool.	15 "
19.	De Geschiedenis van Mary Smith.	12½ "
20.	De Dorps-Predikant.	10 "
21.	De Waarheid en uitwerkselen van het Evangelie.	10 "
22.	Kracht des Geloofs, bij treffende beproeving.	10 "
23.	Herman de Houthakker.	12½ "
24.	De laatste uren van John Cowper.	10 "
25.	Het einde van den tijd.	10 "
26.	Wat God bewaart, is wel bewaard. (tweede druk)	15 "
27.	Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen? Wat behoort gij te worden?	10 "
28.	De Weêrhaan van het Kasteel. (tweede druk)	12½ "
29.	Eben-Haëzer, in Latakke.	10 "
30.	Eenige berigten van Indiaansche Bekeerlingen.	10 "
31.	De Christen-Feesten, een onderwijs ter vervulling van 's menschen voornaamste behoeften.	05 "
32.	Verhaal van twee reizende Predikers.	07½ "
33.	De Tijd en de Eeuwigheid.	10 "
34.	Kort en heilzaam berigt, aan allen, die begeerte hebben om zalig te worden.	10 "
35.	Levensloop van Johan Coenraad Ter Linden.	07½ "
36.	Een Beroep op het Hart.	12½ "
37.	Trekken uit het leven eens Landmans in den Elzasz, uit het Hoogduitsch.	10 "
38.	Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen.	10 "
39.	Levensloop van C. L. Töpfer, Evangeliesch Predikant te Peterswalden.	7½ "
40.	De Schaapherder van de vlakte van Salisbury.	17½ "
41.	Eenige bijzonderheden uit het leven en de werkzaamheden van Dr. Robert Morrison, Zending onder de Chinezzen.	15 "
42.	Lydia S... (Een authentiek verhaal).	07½ "